

1. Obnova:

John Powell na že na začetku knjige preseneti z vprašanjem; »Čemu življenje?« in nas hkrati povabi, da se zagledamo vase in poskušamo odgovoriti na nekatera ključna vprašanja o nas in našem življenju.

V prvem poglavju, z naslovom Življenjsko načelo, nam avtor skuša z razlago nekaterih življenjskih načel, pomagati, da bi ugotovili kašno je naše osebno življenjsko načelo. Da pa nam bi to uspelo, pa najprej moramo vedeti, kaj sploh je **življenjsko načelo**. John Powell življenjsko načelo opredeli, kot posplošena, a premišljena namera, ki jo vsak človek uporablja pri določenih odločitvah in v določenih okoliščinah. Življenjsko načelo nadvlada nad vsemi drugimi željami in potrebami. To pomeni, da se pri vsaki odločitvi ali v določenih okoliščinah, ponavadi nevede, odločimo za tisto možnost, ki najbolj koristili našemu življenjskemu načelu. Vsakič ko se odločimo glede na naše življenjsko načelo, ta v nas postaja vedno globlje in trdnejši.

V ospredje postavi življenjsko načelo **oblasti, uživanja** in življenjsko načelo **bega pred odgovornostjo**.

Pri življenjskem načelu uživanja, je posamezniku najpomembnejše to da uživa in poteši svoja poželjenja. Za primer Powell vzame pripoved iz Lukovega evangelija, ko hudič skuša Jezusa. Ko hudič prvič skuša Jezusa, ta že dolgo časa hodi po puščavi in je lačen. Zato mu hudič reče, naj spremeni kamen v kruh in naj si tako poteši telesno lahkoto. A Jezus ga zavrne. Podobno načelo, kot ga je hudič ponujal Jezusu, Powell najde v svetopisemski zgodbi, ko Jezusa privedejo pred Heroda. Herod naj bi bil takrat pijan in je od Jezusa pričakoval, da mu bo pokazal čudeže. Ko mu jih le-ta ni, se je Herod razjezil in poslal Jezusa k Poncijem Pilatom. Podobno mišljenje, je imel tudi psiholog Sigmund Freud, ki je zagovarjal, da je načelo uživanja glavna gonilna sila v človekovem življenju, pa čeprav se človek trudi, da bi jo zatrl. V isti zgodbi iz Lukovega evangelija, hudič Jezusa skuša še dvakrat. Hudič Jezusu pokaže ves blišč kraljestva in mu obljubi oblast nad vsemi živimi bitju. Jezus ga tudi tokrat zavrne. Powell nam tokrat za primer da, Poncija Pilata, kateremu glavno vodilo v življenju je bila oblast. Preden Jezusa obtoži na križanje se spreneveda, vendar ga na koncu zaskrbi za svoj položaj in kloni pred željo ljudstva. Tudi psiholog Alfred Alder meni, da je osnovno gonilo v življenju boj za oblast.

Ko pa hudič zadnjič skuša Jezusa, ga odpelje na vrh templja in mu reče naj skoči dol, saj bo Bog poslal angele, da ga bodo ujeli. To kaže na življenjsko načelo bega pred odgovornostjo za svoje življenje. Saj se vsakemu človeku zdi lažje kriviti druge, kot na primer neki hromi moški v javnem kopališču. Ker je bil hrom je obtožil druge, da mu niso pomagali iti v neko kopel, ki naj bi bila čudežna vsakič ko se zasveti. Sam pa za to, da bi šel vanjo ni naredil nič. Powell pa ob tem poudari, da ne smemo le soditi, ampak moramo tudi poskušati razumeti. Ter da se moramo vedno nagibati k tem, da bi bilo naše načelo čim bolj podobno krščanskemu življenjskemu načelu, pri katerem je najpomembnejša ljubezen.

V drugem poglavju nam avtor John Powell predstavi sodobno krizo ljubezni. Saj veliko različnih knjige z nasveti zavračajo življenjsko načelo ljubezni in v ospredje postavljajo tista življenjska načela pri katerih ima vsak posameznik določeno korist. Poroko predstavljajo kot staromodni običaj, ki ti odvzame svobodo. Ljudem tudi dopovedujejo, da je pomembno, da si nagrabilo čim več izkušenj in čim bolj polno živimi. Vendar pa nas Powell opozori na to, da s tem ko želimo pridobiti veliko izkušenj, velikokrat izgubimo sebe. Prizna, da s tem ko obljubimo trajno in brezpogojno ljubezen, izgubiš nekatere izkušnje, vendar pa s tem izpolniš tisto praznino v sebi, ki bi, če bi živel po življenjskem načelu izkustva, ostala prazna.

Opozori nas, da je življenje z namenom sestavljeno iz veselih in žalostnih trenutkov in da je ljubezen nujna, saj nam le ljubezen lahko da trajno in globoko zadovoljstvo. In le ljubezen nam lahko da lepo življenje, v nasprotju z lepimi časi, ki minejo in nas ne izpolnjujejo. Življenje moramo prilagoditi tako, da živimo v ljubezni, a ob enem še vedno ohranjamo svoja čustva in svoje mišljenje, saj je to pomembno za osebni razvoj. Vendar pa ne smemo pozabiti, da vedno ko nekaj naredimo po svoje, to zadeva nekako tudi nekoga drugega.

Powell nam v svoji knjigi predstavi ljubezen, ne kot čustvo, ampak kot odločitev in zaveza. Saj ko nekomu podariš ljubezen, to pomeni, da ga boš poslušal, poskušal biti tak kot si on želi da si, da ga boš včasih tudi okaral, če bo treba itd. Edina ljubezen, ki je resna, je brezpogojna ljubezen, ki je dar in jo podariš svobodno. Najpomembnejše sporočilo brezpogojne ljubezni je, da si lahko sproščen, neponarejen in pristen in da ti ne bo odvzeta. Pa čeprav bodo kdaj prišli slabi dnevi, bo brezpogojna ljubezen ostala.

Ljubezen pa je pomembna tudi pri osebni rasti, saj te le oseba, ki te brezpogojno ljubi, lahko spodbuja, da zaupaš vase in da postaneš kdor si. Powell nas opozori, da večkrat ljudje zamešajo brezpogojno ljubezen z pogojno ljubeznijo, ki jo na primer izkazujejo manipulantki starši svojim otrokom. Le-ti svojo ljubezen pokažejo otrokom tedaj, ko ti izpolniš pogoje (dobijo dobro oceno, pospravijo svojo sobo, se lepo vedejo ...). Z zgodbo o deklici Katie, ki je bila popolni otrok, nam skuša pokazati, kako je pogojna ljubezen lahko nevarna. Mlado dekle Katie si je želela vzeti življenje, saj se je počutila ujeta v svetu, v katerem je bila ona najboljša hčerka, skoraj popolni otrok. Vendar se ona sama sebi ni zdela čudovita, ampak se je tako obnašala zato, da ne bi razočarala staršev, v sebi pa je propadala.

Poleg strahu, da bomo drugega razočarali, nas spremlja v ljubezni tudi strah, da bomo z brezpogojno ljubeznijo izgubili sebe. Powell za primerjavo da dva otoka, ki si obljubita brezpogojno ljubezen. Vendar ta dva otoka nato ne postaneta en sam otok, saj bi tako vsak izgubil osebno identiteto, ampak med njima nastane most. To pomeni, da še vedno ljubim sebe, vendar sem se pripravljen prilagajati tebi, ti povedati stvari, ki jih želiš slišati itd. Za vstop v odnos je pomembno, da vsak vstopa vanj kot človek in ne kot le kos lesa. Da se zavedamo, da ima vsak svoje pravice in odgovornosti.

Powell nam v naslednjem poglavju o Dinamiki ljubezni, pove, da obstajajo tri stopnje v ljubezni.

Prva je ljubeznivost, pri kateri človeku sporočiš, da si na njegovi strani in da ti je mar za njegovo srečo. Ta stopnja je zelo pomembna, saj lahko ljubezen gradiš le na tem.

Druga stopnja je Opogumljanje. Svojo ljubljeno osebo moramo vedno znova opogumljati in potrjevati njegovo lastno identiteto.

Zadnja, tretja stopnja pa je spodbuda. Pri tej stopnji drugo osebo spodbujaš, da naj svojo moč tudi uporabi za npr. reševanje težav in podobno.

Tudi Bogu, kot nam v zadnjem poglavju pripoveduje Powell, je pomembna ljubezen. To se kaže ko vsakič znova svojo obljubo izpolni in ko vedno znova odpušča. Tudi Jezusu se je ljubezen zdela pomembna in je videl veliko rešitev težav v ljubezni do bližnjega.

Nekoč je celo povedal priliko o izgubljenem sinu in s tem želel pokazati, kako je ljubezen močna in koliko se da človeku, ki ga ljubiš odpustiti. Prav to, pravi Powell, dela tudi Bog. Bog želi, da bi vsi živeli v življenjskem načelu ljubezni in nas k tem tudi spodbuja. Saj kot je rekel apostol Pavel, kdor živi v ljubezni živi z Bogom in Bog živi v njem.